

Nagy Károly január 21. 1854

Kedves Domokos!

Kon versem magamat előre, hogy már ismét 3-4 le-
vele hever fiókomban, szemrehányások, hogy én sem,
mint sem járultam leveleltél Dolgában. Erősen fel-
tekent magamban, minden levelére nyomban válaszolni,
s mégis ily anomalia történtek halasztom egy
napig - aztán kétség - aztán magam sem tudom
meddig; míg a telkiösméret eszedi.

Külvilágban egészen megmoss sem teljes; gyak-
ran elhagy - vagy sohse hágy el végkép a fejre,
gát, a mi kedvettemre, s minden munkára veszté-
lek. Csak ritkán dolgozom vesztélet, bár a
munkámra is ottom állapotba tettem, nincs kedvem.
Már megválnék a sokott kerékvágásban; re-
gistrálom a gymnaxiumi oktatói prózái és
költői bíráit, a mi éppen nem kellemes foglalkozás.
latva.

Tegnapról a Prithof mentől kívül mit sem
vibrálok; de az mód nélkül tettem. Most Józ-
sufi nekem a Hercules oxlopja Gaderben.

János napi - kiéből jött - jó kívánságát ép oly
püvesen fogadtam; úgy az újévi kívánságost
is. Kívánság, és jó Domokos, hogy megemlé-
kezett rólam; az tanúsága irántam jó értelem,
nek, melyet továbbra is megtartok az örökös
vágyam és akaratom.

A család egészében van, Laci fogalmában
tanulja a Scipiók nyelvét. Újdonság a város
városban semmi, a mi rá nézve érdekes
bírálna; a pécsi pletykákról is merőben el

szigetelttem magamat, de a geizsi s kalontaiak,
hol keresztnek ottan ottan egy keveset hallani.
Három éve lesz már ide jöttem hogy itt lakom,
s e föld nekem még folyvást eciliüm. Város,
nah nem város, falunak sem falu: nincs
kerek, dímmeföld, egy kis majortág hol az ember
ottan ottan jóvakozást keresked... ha fel akar
vidalni menjen — a temetőbe!

Most átkerek versaire. Készenül-e előbb
vagy később? Mert Giovanni tensauringba a vé,
gen sem tudtam betérkezni, bár az ott pakrócs
múrdorban van írva, mintha csak én irtam volna.
Mi hát a hibája? Nagyon gemein! A hivata,
los oroia nem segít a dolgon, sem a skatyor: az
egész művön van bizonyos libertinizmus el,
öntve, mi alul épít a költészet pinvon alá.
„Torkát fogtogatja a kefére... tudom, mikor a gyér,
még firni akar... igaz, de még sem frép. Talán ne,
pries huzabb bevélyben megjárni, de itt sőt.
„A nap sem ott megy le a tengerbe, hol feljött
s et a kép hamis. Robert pater meglehet hogy
örög, de hárta, a nővenkét, csak nem tartja
annak? Egyébiránt Robert csak a nápolyi párt
előtt volt oly fekete ördög, mint fejték, s Petrar,
ca, ki ex emkeről érkezt, révrerhajlóan jellemet,
le őt. Endre semmi esetre sem tarthatja őt
örögnök. „A megindult hó golyóból... nagy hó
golyó artán ír le; épen mint e bombat.
ból. — Nem hallod-e hogy a kiűt hogy hi
kinci pongyola. „Hajh! hajh! „őre két véres
nem jöt hajh!... „bujj ki heroreg! „alkat(it)“

A III rész még legjobb volna, kivéve a Lajos „ékeletlen
 Dühét”, mely brony nem ékes, s a pártütők fejé-
 ből keddülő nagy borzútort; mi immane!... „Ax e”
 gein compositiv nem jöhet ér; Ende egy létező
 frater (ha történetileg is az, nem érdekes hogy él,
 jön a műveireiben) A barát csak akart, van ott,
 hogy pidiaték is viddin; mivel az egész compania
 Lump. Csak Lajos van egy hajváltással jobban felve;
 de végül az a totaji „völto” historia megint igen
 kissevő a magyaros barátság képest. Nem a
 karok kemény bíráló lenni: De az egészet
 társas idélem. Mionban mellányos is tudok lenni
 a „kerő” iránt: e napolyi történeten a műveket
 ábra jelzik; exere hogy rajta már annyi novel,
 la, tragoechia &c. hajótörést szenvedett, legújab-
 ban „Földi dar Jmmita.” A tárgy olyan, mi-
 ből semmit se lehet csinálni: Endre egy silány
 frater, Johanna 100, ekeideig il, Lajos portya,
 Lajos semmi eredményre nem vezetnek: ki fji,
 nál ebből valamit? Igazán, mint ha a fegy-
 neres handabandával nem lett volna egyből
 fikere egy szölvőnél, miké, mint egy gunyoros
 bevégre a balladát.

A többi 3 vers: „Vágy, A tél királya, -
 Egy bajnokra, - mindenik jó. Egy róval min-
 kimondtam. A közepében vaccxog helyett a
csatagor lenne, bár az sem jór; több jór,
 ni valót e három versben nem lehet. De
 igen, még gondolatokat, emelkedést, erede-
 képet, akár mennyit. Így - ides Doulos,
 így for ever!

De már hozzállom is a díszretek - gain
szolui, oh! att miveskben tekem - anhaltfog,
va bekarom foraimat azon kérésrel, hogy
ha Kiván látsi történetesen meg álszen
volna, legyen fívet kömötesemet is bará-
ti kixporitásokmal nékie általadni; ellenben
élelőket is magának megtartani. Lívén,
mint mindig

üresü baráta
Frany kany

